

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Věrou Jachurovou v právní věci

žalobce: **M. A.**
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2025 č.j. OAM-1022/ZA-ZA15-ZA13-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“) podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon č. 325/1999 Sb.“) jako zjevně nedůvodnou.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný popsal skutková zjištění učiněná žalobcem k podané žádosti a v rámci pohovoru s žalobcem. Shrnul, že důvodem podání žádosti je skutečnost, že žalobce má ve vlasti dluh a věřitel po něm chce dluh splatit. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti žalobce nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve své domovské zemi vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zákona č. 325/1999 Sb. nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Konstatoval, že dle Informace OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 3. 2025 právní systém v Uzbekistánu neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Z uvedeného materiálu a rovněž z výpovědi žalobce lze vyloučit, že v případě návratu do vlasti by žalobci hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, či vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Žalovaný dále odkázal na Informaci OAMP: Uzbekistán-Socio-ekonomická situace ze dne 6. 6. 2025, dle které v Uzbekistánu existují pro dlužníka neschopného splácet dvě varianty, vč. varianty tzv. osobního bankrotu. V první variantě má žalobce možnost předložit na základě svého disponibilního příjmu věřitelům tříletý splátkový kalendář, který musí být schválen věřitelem. Pokud věřitel odmítne, může dlužník požádat soud o stanovení daného plánu splátek dluhu. Soud projedná návrh ve lhůtě 2 měsíců. Jestliže nejde stanovit splátkový kalendář, lze využít možnost tzv. likvidace a splacení závazků, která musí být ukončena do devíti měsíců. Jedná se o prodej nevyňatého majetku a odstavení příjmu až do výše 50 %.

3. Žalovaný tak shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. a žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou.
4. Žalobce v žalobě namítl, že ačkoli akcentoval humanitární důvody, žalovaný žádost neposoudil dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., nýbrž toliko odkázal na § 16 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona. Pokud žalovaný žádost zamítl pro údajně ryze ekonomické důvody, je takový závěr chybnou kvalifikací prezentované argumentace, neboť obavy žalobce z návrhu do vlasti se nedotýkaly toliko ekonomického strádání, ale též jeho humanitární situace. V této souvislosti žalobce uváděl, že je Uzbekem, muslimem, přičemž v domovském státě žije jeho rodina, kterou žalobce vyživuje. Dále sdělil, že se snaží v České republice vydělat prostředky, přičemž poukázal na tragickou ekonomickou situaci v domovském státě a faktickou nemožnost dosažení adekvátního výdělku. V domovské zemi je zatížen pro něj nesplacitelným úvěrem. Uplatněné důvody žádosti tudíž jsou ekonomicko-sociální, a proto mu měl být udělen humanitární azyl. Úvahy ohledně ekonomické situace v zemi původu či o tom, zda si žalobce může adekvátně vydělávat v domovském státě, v dokazování zcela absenují. Žalovaný se nezabýval možností udělení humanitárního azylu, potažmo doplňkové ochrany. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
5. Dále žalobce namítl, že žalovaný při posouzení situace v domovském státě čerpal z nepřijatelného podkladu v podobě dokumentu nazvaného Informace OAMP, který je podkladem zpracovaným týměž správním orgánem, který tímto opírá závěry meritorního rozhodnutí o materiál, jehož je on sám autorem. Zároveň namítl, že správním orgánem zajištěné podklady soustředí svou pozornost na posouzení bezpečnostní a politické situace, nikoliv však na posouzení ekonomické situace a možnosti pracovního uplatnění a dosažení výdělku, kterým by žalobce zajistil krytí finančních nákladů rodiny.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v Uzbekistánu. Přijaté řešení žádosti odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno. Vyzdvihl, že žalobce v průběhu správního řízení neprezentoval jakékoli skutečnosti svědčící o tom, že by mu v Uzbekistánu hrozilo nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy. Argumentaci takového obsahu žalobce nepředložil ani v žalobě. K tvrzení žalobce, že splňuje podmínky pro udělení národního humanitárního azylu, žalovaný zdůraznil, že tento typ mezinárodní ochrany byl s účinností od 1. 10. 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zrušen, a proto není možno ho k datu vydání napadeného rozhodnutí na případ žalobce již aplikovat.

7. Ke druhé námitce uvedl, že předmětné dokumenty OAMP obsahují seznam zdrojů, z nichž při zpracování dokumentů správní orgán vycházel. Je evidentní, že se jedná o zdroje objektivní, nezávislé a veřejně dostupné.
8. Po posouzení věci sám soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující pro věc rozhodné právní úpravy:
10. Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. Podle § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
12. Podle § 14a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
13. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
14. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
15. Soud v první řadě s žalobcem nesouhlasí v tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno takovým vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Soud však žádné takové pochybení v napadeném rozhodnutí neshledal.

16. Žalobce se domnívá, že žalovaný měl uvážít o důvodech humanitárního azylu, neboť jeho žádost se opírá nejen o ekonomické nýbrž též o ekonomicko-sociální důvody. V absenci těchto úvah pak spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce však přehlíží, že institut národního humanitárního azylu, který byl zakotven v ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., byl s účinností od 1. 10. 2025 zrušen. Z čl. II. přechodných ustanovení, bodu 1 a bod 9 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, plyne, že národní humanitární azyl nelze udělit v řízeních zahájených přede dnem nabytí účinnosti uvedeného novelizujícího zákona, jež ustanovení § 14 zrušil. Žalovaný proto nebyl povinen zkoumat ekonomickou situaci v Uzbekistánu z pohledu, zda žalobce může ve své domovské zemi dosáhnout adekvátního výdělků a zajistit si prostředky pro obživu rodiny. Veškerá argumentace, kterou žalobce zaměřil na nutnost posouzení jeho situace z humanitárního hlediska, je tak v poměrech daného azylového řízení a přezkumu napadeného rozhodnutí zcela irelevantní. Žalobce naopak nezpochybnil závěr žalovaného, že žádost se opírá o ryze ekonomické důvody. Zároveň nerozporoval argumentaci týkající se nenaplnění důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona č. 326/1999 Sb. Jinak řečeno, žalobce v průběhu azylového řízení ani v žalobě nenamítal, že by ve své vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů vymezených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb. či že mu hrozí vážná újma definovaná v § 14a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. Žalovaný tak postupoval zcela v intencích ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 329/1999 Sb., pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou. Zbývá jen dodat, že žalovaný v takovém případě nemohl posuzovat naplnění důvodů podle § 13 nebo § 14b zákona č. 325/1999 Sb., jelikož takový postup je explicitně vyloučen ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb.
17. Žalobce rovněž namítal neobjektivitu použité Informace OAMP-Uzbekistán-Bezpečnostní a politická situace v zemi a Informace OAMP: Uzbekistán-Socio-ekonomická situace, jejíž autorem je žalovaný. Soud konstatuje, že daný podkladový materiál obecně popisuje politické a socioekonomické podmínky v zemi původu, přičemž informace o zemi původu současně musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Zpráva těmto podmínkám vyhovuje, protože ze seznamu použitých zdrojů je zřejmé, že žalovaný vycházel z podkladů od Amnesty International, Agentury EU pro azyl (EUAA), Freedom House, MZV ČR,

MZV USA a dalších. Informace OAMP zároveň popisují stav k březnu 2025 a červnu 2025, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno v prosinci 2025, jedná se tak o zprávu aktuální.

18. Soud v tomto ohledu též odkazuje na usnesení NSS ze dne 26. 1. 2021, č. j. 6 Azs 327/2020-29, v němž ve skutkově obdobné věci judikoval, že „rešerše o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu, zpracované žalovaným, jsou v rámci azylového řízení běžně používány. V souzené věci představoval dokument „Uzbekistán – Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 22. 5. 2020 jeden z podkladů rozhodnutí žalovaného (vedle podkladu zpracovaného norským centrem Landinfo a podkladů zpracovaných Ministerstvem zahraničních věcí), z jehož obsahu vyplývá, že je „pouhou“ rešerší jiných externích zdrojů (např. ČTK, Reuters, americké a britské ministerstvo zahraničních věcí, Human Rights Watch). V situaci, kdy stěžovatel v řízení azylově relevantní důvody ani hrozbu vážné újmy netvrdil a blíže ji nespecifikoval, kdy správní spis obsahuje vícero souladných podkladů zabývajících se bezpečnostní a politickou situací v zemi původu a kdy podklad zpracovaný žalovaným řádně odkazuje na informační zdroje, z nichž vycházel, nelze konstatovat namítané nedostatky při zjišťování skutkového stavu věci.“ Uvedené závěry lze obdobně vztáhnout i na nyní projednávaný případ.
19. Lze proto uzavřít, že se jedná o relevantní, důvěryhodnou, vyváženou a objektivní zprávu, proti jejímuž obsahu žalobce neuvedl žádnou konkrétní výtku. Tato námitka proto není důvodná.
20. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.
22. Soud neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídít ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). O věci proto soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s tímto postupem, žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil výslovně).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 25. února 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Mgr. Věra Jachurová v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.